כות דורש, חלא קבלה כית בידו מהלמיים

לעמוכי ולא עמוכים וכרי [וכיים לכדים בסמיג

לארץ מצום קרייג חייל הסמייג שם וכן קבלו

מנייד של שמוחל כרמתי וכוח קבל דבר זכ

כלכב למשה מסיכי עמוכי זלא עמונים מיאבי

ולם מוחבים שכייל, שוב כרפו לי כדבר מפורש

גם בכמב"ם פייב מכל איסורי ביאב ביים

דבר דענעני ולא עענית כוא כלמיית וכניברי

כסמייג וכיילן, וכיון ויכוא כלמיים אי אפשר

לחלום עיין, כן נראב לונור בביאור בסוגיא.

ובזכ ימערשו ב"כ דברי בגואל שאמר לבומו

לא אוכל לגאול לי פן אשחים אם נחלמי.

ECH

and al mal

חווא יגיד לך את אשר תעשין

יייל כביאור בזב, משום דעדיין לא כופמקב ככלכב אם מושבית מוחרת לבוא בקבל אם לא, לכן אחרב לב כי בוא יגיד לכ את אשר חטש, אם רשאית לכנשא גם לישראל או שלריכה לחפש אחרי גר או פסול,

דף זי יעו״ם, ואחרי שהופסקה ההלכה נשאם לו לחשה.

לא אוכל לנאול לי פן אשחית את נחלתי.

פירשו"ר זרעי וכוי פגס בזרעי וכרי וטעה בעמוני ולא טמונית עכ"ל, ול"ע למה מלם כדבר בזרעו, וכלא אסורב ביא לו באיסור לאו כיון דלא ידע הדרשא דעמוני ולא עמונית. והנראה לומר בזה, עפי"מ דאימא ביבמוח דף עיו כייק שאול אי מפרץ אתי אי מזרח אתי אי מפרץ אתי מלכא כוי וכרי אייל דואג האדומי עד שאחה משאיל עליו אם כגון כוא למלכות אם לאו שאל עליו אם ראוי לבא בקבל אם לאו מייע דקאתי מרוח ובמואבי [פי דמשו"ז בעלמו אינו כאני למלכות משום דאינו ראוי לבוא בהכל ואין ממנין מלך אלא מן במיוחסין כדאיחא בתוספחא פ"ד דסנהדרין יעו"ם] איל אבנר חניכא עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבים אלא מעחה ממזר ולא ממזרח וכר אישחיק וכרי א"ל כלכה נחעלמה ממך לה ושחל בביח המדרש שחל חמרו ליי עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית אקשי לכו דואג כל כני קושייחא אישחיקו בעי

כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל.

פייד' מפריים דאימא בבייב דף לייא דרות במואבי נקראת אמה של מלכות. חבו פרחל וכלחב חשר בנו שחיבם חם בים ישראל, כן חבוב כיא מלכוח בית דוד. חבו שסיימו אח״כ ויהי ביחך כביח פרץ וגוי מו כנערב הזאח, דבמלכוח ביחב ראוי לביוח מביח פרן כמבוחר ביבמוח דף ע"ו חי מפרץ אמי מלכח כוי, חבו שברכו אוחו דמן כנערה כזאת יכי ביתו כבית פרץ שכתלכות חוא ממנה, וככל על יסוד הכוראה דעמוני ולא עמונית, וממילא דזרעה יהיו בכלל מיוחסין וראויין למלכות ויקרא עליהם שם בית פרז. ונראם דוכו גייב שאמר בועו להוקנים שיביו עדים בדבר זכ, ולכחורם מחי ענין זמנים לעדות, אלא שחלא ככוראה מפיהם דמותרת

כיינו דכבואל חשם פן יבא אחייכ בייד אחר ויחלות על בועו והזקנים ויאמר דגם מואבית אסורה ויפסול את זרעו לבוא בקהל [כעיו שממרו ביומל דף פי שמל יבל ב"ד למר וירבה בשיעורין], כמו שקרב באמח אחייכ שדומג רלכי לפסול אם דור לבוא בקכל ובעי לאכרוזי עליי, חיים פן אשמים אם כחלמי, שכבנים יפסלו אח"ב בפסול משפחב, אבל איסור אין כאן דכרי בופסקב ככלכה עכשיו דממוני ולא ממונית, ומשתו של כגואל כח שלם ידע שכלמיים כים דמואבים מוחרם. ואי אפשר לשום בייד לחלוק כייז, וכשייכ.

כיא לבא בקבל, וכם ענו לו דנעשים עדים ויתן די שכים חברי אמה של מלכות וביתו יהי כבית פרן כדין ישראל מיוחס, והיינו דמסיים ככחוב אחייב כוא אבי ישי אבי דוד, שנתקיימה ברכת הזקנים וילאה ממנה מלכות בית דוד. ועיין נפירש"י שם וחלכ מולדות פרן לפי שייחם את דוד על שמה של רוח המוחבי חזר ויחסו על שם יהודה עכ"ל, ונראה דהביאור כמש"כ, דהכחוב בא להשמיענו דלה חבד חורת יחוסו עייין שבה מרוח במואביי, וברי כוא בכלל ישראל מיוחם. וכש"כ. [ועיין בס"ז פי נהעלחד וכן חחכ מולא ברוח במואביי על שאמרב לחמותב מתך עתי וגרי ניתו לה שחבת בתלבות שלה וכר, וכיינו כמשייכ].

דיניין דולףי

וכן כרי כי עלכ כשער ולקח עשרב חנשים מזקני כעיר ודרש לפניהם דעמוני ולא עמונים מואבי ולא מואבים כמבואר בכתובות

לאכרוזי עליי מיד ועמשא בן איש וגוי

אמר רבא מלמד שחגר חרבו כישמעאל ואמר

כל מי שאינו שומע כלכה זו ידקר בחרב כך

מקובלני מביח דינו של שמואל ברנוחי עמוני

ולא עמונים מואבי ולא מואבים ע"כ, וביאור

בסוגיא וראב, דאעייג דכצר ופסקב בכלכב

ע"י בועז והזקנים דעמוני ולא עמונית, וכן

אבנר אמר לו מפי משנה דחנינא שמוני ולא

עמונית וכרי, מיימ רלה דואג לחלוק עייז.

כדחייל בכל הדברים הנלמדין במדות שהחורה

נדרשת בהן שאם הורו ב"ד שהדין כך רשאי

כב"ד ככא אחריכן לבעל דבריכם ולהורות

כפי מה שנרחה בעיניו, כמבוחר ברמב"ם

פ״ב מהלי ממרים הל״ח יעו״ש, וכיון דחבור

אמר לו מדרשא דקרא דעמוני כחיב ולא

עמונית או מקרא דעל אשר לא קדמו וגר׳

כמבואר שם, אקשי לכו דואג כל כני קושייחא

ובעי לאכרוזי עליי, עד שבא עמשא בן יחר

ואמר כך מקובלני מביח דינו של שמואל הרמחי

וכוי, ופירושה דכך מקובלני הוא, דלאו מקרה